

„Чаджр не ми трябва“, отговори малкото момиче, „аз знам нещо по-практично“. И тя се затече през коридорът и отиде в стаята на баба си. Тя я помоли:

„Бабо, дай ми твоята джждовна пелерина, искам да излеза“.

Баба ѝ я даде, като ѝ каза:

„Само внимавай да я не изгубиш. Закопчей я хубаво под брадата си“.

II.

Кречеталото наметна пелерината, тури качулката ѝ върху кждравата си коса и излезе вжн. А вжн валеше като из ржав. Малкото момиче не се уплаши. То подскочи, завъртя се три пжти на кръг, затече се и запя:

Хай напред, крачки пет

Две назад;

След сто крачки кръст боли

Нека, нека джжд вали —

Той е нужен на тревата.

Мене сухи са краката.

И наистина, чудна работа: нито косъм от нея не се навқаси!

В началото на гората видя една голяма гжба, а под нея сгушено едно мушитржнче сжс жена си.

„Какво правите тук?“ попита Кречеталото.

„Градим си нов палат“, отговори мушитржнчето, „покрива му не е още готов и затова се подслонихме тука. Ела и ти при нас, има още място. Иначе отвжн ще се измокриш“.

„Благодаря“, каза малкото момиче. „Аз сжм наметнала бабината пелерина, а тя ме пази добре. Сбогом!“

Като каза това, момичето отиде по-нататжк. И тжкмо в средата на гората то видя една лисица, която поглеждала из дупката си.

„Добжр ден, Кречетало“, каза ѝ тя. „Ела малко при мен. Ела да видя, какво имаш на главата си“.

„Не бива да си толкова любопитна“, отговори момиченцето. „Пжк и кжщичката ти е тжмна: няма никакви прозорци“.

И тжй момиченцето продължи пжтя си, изходи цялата гора. Току на края на гората видя един кжлвач. Той се показа из джрвената си кжщичка и запита: